

Погоди ко није дошао на пријем

Пише: Драгољуб Жарковић
понедељак, 22 децембар 2008 12:52

(Блиц, 22.12.2008)

Док је трајао онај прави хладни рат, аналитичари, препознатљиви под општим називом „кремљолози”, на основу чињенице чији прозор је у седишту совјетске власти ноћу осветљен и до ког доба гори светло, извлачили су далекосежне закључке о правцима унутрашње и спољне политике.

О пријемима и парадама да не говоримо. Ко где није био, ко је био, ко је где стајао, ко је с ким причао...

Непосредно после Дејтона, претпостављам грешком протокола, добио сам позивницу за неки пријем код Слободана Милошевића. Томе нисам могао да одолим. Био сам усамљен, као пусто острво у мору људи, све док нисам спазио како оближњи стуб у свечаном холу зграде где столује председник Србије подупире Жика Миновић, такође сам самцијат. Онда смо мало попричали. После је он смењен. Не зато што је причао са мном, него што је имао неке резерве око Дејтона.

Не бих се сетио ових бизарних детаља да, крајем недеље, није објављена вест да на предногодишњи пријем у топчидерском Дому гарде није дошао Здравко Понош, начелник Генералштаба војске Србије, мада је, како су истакле понеке новине, заједно с Драганом Шутановцем, ресорним министром, потписао позивницу.

Ревносни медији обавештавају да је још на пријему речено да је генерал Понош нешто поболео, али ко још верује да се војници тек тако разбољевају, а да би чорба била гушћа придодата је и информација да на пријему није виђен и Борис Тадић.

Погоди ко није дошао на пријем

Пише: Драгољуб Жарковић
понедељак, 22 децембар 2008 12:52

Пар дана пре тога готово главна вест са седнице Скупштине странке Г17 плус била је да на ово догађање није дошао нико, ама баш нико, од коалиционих партнера странке Млађана Динкића, а Томица Милосављевић, министар здравља у влади Србије, упадљиву одсутност коалиционих партнера, објашњавао је оним народским – понуђен ко почашћен.

Још мало пре тога ударна вест с једне од прослава поводом 50 година РТС-а била је да се нико, осим Срђана Срећковића, министра за дијаспору, није појавио у холу зграде у Таковској, да је Александар Тијанић био бесан као рис, зато што је дуго цупкао пред вратима чекајући значајне госте, а да му је и говор био обележен непријатним и, тобоже, очигледним сазнањем да је јавни сервис у званичној немилости. Тијанић је после у једном престоничком недељнику лаконски коментарисао догађај: „Претпостављам да су били заузети.” Домаћи „кремљолози” пребројали су да је на том пријему РТС-а било 29 амбасадора, пола опозиције, плус Мирослав Мишковић, а све у функцији појачавања тезе како је Тијанићу, барем кад је реч о Влади Србије, одзвонило.

Примењујући логику последњег примера на прва два овде поменута, могло би се закључити и да је одзвонило Драгану Шутановцу и Млађану Динкићу, што, наравно, не мора бити тачно, као ни у случају генералног директора РТС-а. Хоћу рећи да ће се ова врста „кремљологије” умножавати са политичком конфузијом у односима између коалиционих странака које чине власт, као и са очигледно напетим односима унутар појединачних странака. Да су односи снага и воља јасни, не би се ни замајавали ко је код кога дошао на част.